

İlhamların Rüzgarı

— pervane · 14 Mayıs 2012

"İlhamların rüzgârı ziyneti bezer durur,
Garip kalan gönlüme kevseri süzer durur,
Yangın olan yüreğim deryayı sezer durur,
Yanar ateş telleri; ocak aşkı fısıldar. "

İlhamlar tanır beni. Yüreğimin içindekileri çok çok iyi bilir. Her şafak söküşünde onu nasıl çağırdığımı ve bana nasıl geldiğini bir ben bilirim, bir de o...

Ilık ılık meltem rüzgârları estirir gönlüme. Fırtınaları ve kasırgaları yorulmaksızın kovalar hep etrafımdan. Umut süzdürür;sevgi süzdürür;maksat süzdürür. Sonra aşkı fısıldar ocağıma. Ocağımda biriken küller tekrar alev alır. Beni ötelere hatta ötelere ötesine götürür. Hakikat bahçelerini zerk eder bütün benliğime.

Elim titrer ilk önce. Yazma cesaretini bulamam kendimde. Ama sonra ilhamların rüzgârı ziyneti bezeyip durdukça mısralarım dörtlüklere, dörtlüklerim şiire, şiirim de destana dönüşür.

Tatlı bir ürperişle hayal haneme resmettiklerini büyük bir zevkle temaşa ederim. Nasıl temaşa etmem ki! Gönlümdeki bütün karanlık noktalar aydınlanır, yalnızlığını terk ederek çoğaldıkça çoğalır ve öksüz kasidelerle bülbülü yağmam artık. Onların güle vasıl oluşunu seyrettikçe çoşar, bitimsiz bir saadetin verdiği rintlikle kevser şarabını yudumladıkça yudumlarım.

Gönül bütün bunları gerçekleştirdikten sonra, yürek hiç boş durur mu? Sükût eder mi hiç? Kendi nehrinden çıkarak deryaları sezmeye başlar. Bir kapıdan diğer kapıya geçerek cennet bağının güllerini koklamaya başlar.

Derya içinde derya görür göz. Göz başkalaşır, söz başkalaşır ve de yüz başkalaşır. Göz, gördüğüne şaşırır; söz, kelamına şaşırır. Yüz de damla damla olup, deryadan ibret alarak deryalar biriktirir.

Bu birikiş nefsimi Mevlana ikliminden, Yunus'un iklimine götürür.

Artık yok olmaktan dert küpü olmuş zihnim, var olmanın sevinciyle çoştukça çoşar; taştıkça taşar. Çünkü maksat vücuda gelmiştir. Asrın çığlıkları gönül denen kafeste eridikçe erimektedir.

Öz, gündelik telaşlardan, bitimsiz telaşlara doğru yolculuğuna başlamıştır bile.

Çünkü nefis nehrinde boğulmaktan kurtulup derya, hatta derya içinde deryayı sezmiştir.

Sefer, güle doğru ve de bülbülün koştuğu yere doğru. Başka yol yok, başka da çare yok. İşte ilhamlarımın rüzgârı bana bunu sezdirirdi. İçimdeki muammayı bu şifreyle çözdürdü.

Yıllarca gönülden istedim gerçeği sezmeyi. Şükürler olsun ki sezdim. Mutluyum artık.

Bundan sonra belki de hiç kimsenin istemeyeceği ateşe talibim ben. Çünkü bana o aşkı fısıldayacak kulağıma. Hem de gerçek aşkı. Tükenmeyen, yok olmayan ve de âlemin kirli ellerinin dokunmadığı, dokunmaya cesaret bile edemeyeceği aşkı.

Rabbim seni nasıl sevmeyeyim! Binlerce şükürler olsun!